

Bon dia a tothom

És un goig poder ser avui aquí, com a representant del Consell social de la Universitat de Girona.

Ja fa deu anys que la UdG col·labora amb la FANJAC i avui presentem la novena edició del projecte extracurricular. La majoria dels que esteu aquí ja el coneixeu i els que sigueu novells, estic segur que us serà de gran ajuda.

Moltes gracies a Teo Jové, president de FANJAC de Catalunya, Anna Pagès, presidenta de FANJAC de Girona, Tere Gomez i a tots els col·laboradors i voluntaris que feu possible que aquest projecte sigui viu i incorpori cares noves cada any. Aquí no hi ha casualitats, la feina ben feta sempre acaba donant fruits.

I ja que estem en família i ens acompanyen alguns menuts de la casa, permeteu-me llegir un breu conte que potser heu escoltat alguna vegada.

“L'aneguet lleig

Com cada estiu, la Senyora Ànega es va posar a covar els seus ous i totes les seves amigues del corral estaven esperant amb delit els seu naixement.

Va arribar el dia en què els aneguets van començar a obrir els ous a poc a poc i tots es van reunir al voltat del niu per a veure'ls per primer cop.

Un a un varen anar sortint, fins a sis preciosos aneguets, cadascun d'ells acompanyat pels crits d'alegria de la Senyora Ànega i de les seves amigues. Tan contentes estaven, que van trigar una mica a adonar-se'n que un ou, el més gran de tots set, encara no s'havia obert.

Tots van concentrar la seva atenció en l'ou que romania intacte, fins i tot els aneguets acabats de néixer, esperant veure algun signe de moviment.

Poca estona després, l'ou es va començar a trencar i en va sortir un ànec somrient, de plomatge gris, era més gran que els seus germans, però, sorpresa!, molt més lleig i malgirbat que els altres sis...

Van passar els dies i el seu aspecte no millorava, tot el contrari. Creixia molt ràpid, era molt prim i malgirbat, a més de bastant maldestre. Els seus germans li feien bromes pesades i se'n reien constantment.

L'aneguet va decidir que havia de buscar un lloc on pogués trobar amics que de veritat el volguessin malgrat el seu aspecte i un matí, molt aviat, abans que es llevés ningú del corral, va fugir per un forat de la tanca.

Va arribar l'hivern i l'aneguet lleig quasi es mor de gana, doncs havia de buscar menjar entre el gel i la neu i havia de fugir dels caçadors.

Finalment va arribar la primavera i l'aneguet va passar per un estany on va trobar les aus més belles que mai havia vist fins aleshores. Eren elegants, gràcils i es movien amb tanta distinció que es va sentir totalment acomplexat perquè ell era molt maldestre.

De tota manera, com que no hi tenia res a perdre s'hi va apropar i els va preguntar si podia banyar-se també.

Els cignes, doncs eren cignes les aus que l'aneguet va veure a l'estany, li van respondre:

- Doncs es clar que sí, ets un dels nostres!

I l'aneguet va respondre

- No us burleu de mi! Ja sé que soc lleig i malgirbat, però no us heu de riure de mi per això.

- Mira el teu reflex a l'estany - li van dir ells - i veuràs que no et mentim.

L'aneguet va baixar el cap i llavors va veure el seu reflex a l'aigua transparent i el que va veure el va deixar meravellat. Durant el llarg hivern, l'aneguet lleig s'havia transformat en un magnífic cigne blanc!

Aquell aneguet lleig i malgirbat era ara el cigne més blanc, preciós i elegant de tots els que hi havia a l'estany.

I així fou com l'aneguet lleig es va unir als seus i fou feliç per sempre."

De qui parlava Hans Cristian Andersen quan va escriure aquest conte? A qui s'adreçava? Heu conegut mai algun cigne a la vostra vida?

Gràcies a la FANJAC i a totes les persones que hi col·laboren, el projecte extra curricular converteix cada any aquest edifici de la politècnica en un gran estany, on tots els cignes amb altes capacitats que ens acompanyen poden trobar el seu lloc, relacionar-se, compartir interessos i connectar amb persones com ells.

Perquè ser diferent no és un problema. El que és un problema és sentir-se diferent i no saber perquè. Aquesta diferència és un do, que de vegades pot semblar difícil de gestionar, sobretot en l'aspecte emocional, però descobrir-se, ser conscient de com és un mateix i acceptar-se, és el primer pas per créixer, evolucionar i ser feliç.

Quan un descobreix que és diferent i, sobretot, sap perquè, deixa de sentir-se diferent i al seu davant s'obre un nou món d'oportunitats.

És el camí que va de sentir-se un aneguet lleig a esdevenir un cigne majestuós, que pot desplegar tot el potencial de les seves ales, sense límits.

No deixeu que ningú us posi límits i, sobretot, no us els poseu vosaltres mateixos. Creieu en vosaltres. Sou un cigne magnífic, no un aneguet lleig.

Per això és tant important la feina que fa i ha fet la FANJAC, amb la col·laboració de la UdG, amb aquestes 9 edicions del projecte extracurricular. Ajudar a nens i joves amb altes capacitats a acceptar-se, créixer i evolucionar. Superant prejudicis i venent les pors que pot comportar la diferència. Ajudar a normalitzar les altes capacitats, des d'una vessant positiva, posant a l'abast experiència i coneixement, fent una tasca de conscienciació molt necessària i oferint suport i ajuda a les famílies.

I arribem al cap del carrer. No ens oblidem tampoc de les mares i els pares, perquè si les AACC son un factor genètic hereditari, estic segur que en aquest auditori tenim molts cignes. Uns que no ho saben, d'altres que ho sospiten, alguns que no s'ho volen creure i diversos que ho han descobert quan s'han reconegut observant les seves filles i fills. En tot cas, descobrir les AACC d'adult és un moment impactant. Una sacsejada vital i alhora la resposta a moltes preguntes. De cop i volta, moltes coses prenen sentit.

Quan les peces del trencaclosques de la vida encaixen, tot és molt més fàcil i el camí passa a ser molt més clar i lluminós.

Aquí la FANJAC, la universitat i tota la societat tenim un gran repte. Normalitzar, acceptar i potenciar les persones amb altes capacitats. Facilitar la detecció, formar als nous mestres i a les noves generacions amb una visió inclusiva i sensible a les necessitats educatives especials que comporten les AACC. Malgrat es parla moltes vegades de diagnosticar (paraula que a mi em fa cert mal a les orelles), les altes capacitats no son una malaltia. És una característica més de les persones. No és una maledicció, és un do.

S'ha de canviar el punt de vista. Des del coneixement, des de l'experiència, trencant mites i prejudicis. En positiu. Posant en valor el talent i la intel·ligència que moltes vegades pot viure amagada sota un tel d'avorriments, desmotivació, solitud o incomprensió. Com a societat no ens podem permetre que es perdi aquest talent, aquesta capacitat ni desaprofitar aquest do que teniu.

Des del consell social i des de la universitat de Girona en som plenament conscients i estem treballant per afrontar aquest repte. Per això hem creat una comissió de treball d'altres capacitats de la que la FANJAC en forma part. Estem al costat vostre i espero que, ben aviat, veiem néixer projectes que tenen un objectiu compartit per a tots: fer possible que moltes persones descobreixin que son cignes, confiïn en si mateixes i els puguem ajudar a desplegar les ales sense límits, perquè puguin volar tant alt com ells vulguin.

Moltes gràcies a tots per la feina que feu, sigueu molt benvinguts a la Universitat de Girona, sou a casa vostra.

Girona, 25/11/2023